

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנישואות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 593

משכיל לדוד

פרשת ויגש

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

הארץ, ולאחר מכן אף נהג בחוסר ערבות הדדית שהרי היה בהם שנאת חנים, ומציאות זו הובילה בסופו של דבר אל החורבן.

מעשה באשה זקנה שהלכה לעולמה, ובצוואתה הורשה לכל צאצאיה סכום כסף שווה, מלבד נכדה אחת שלה הורשה סכום כסף נוסף העולה בערכו וגודלו על ירושתם של שאר הצאצאים. בני משפחתה של המנוחה פנו לבית דין, וביקשו לבדוק את אמיתותה של הצואה - שמא נפלה בה טעות. דיני בית הדין שמעו את בקשת המשפחה בכובד ראש, וביקשו לראות את כל כתבי היד של הנפטרת. במהלך החיפוש בניירותיה של הזקנה, מצאו יומן בו נהגה הזקנה לכתוב את כל הקורות אותה. באחד הדפים תיארה הזקנה כיצד היא אספה סביבה את כל צאצאיה וסיפרה להם את הקורות אותה בימי האפלים של שואת אירופה הנוראה, והדגישה בדבריה שכל הנכדים הקשיבו לדבריה והנהנו בראשם, אך נכדה אחת גילתה הזדהות מופלגת בדבריה בכך שפינה נשטפו בדמעות בזמן ששמעה את סיפורי האימה. וכתבה הזקנה שבטוחה היא שאותה נכדה היא זו שתעביר הלאה לדורות הבאים את אשר קרה באותן שנים איומות, וזאת משום ההזדהות שהייתה לה עם הדברים.

כשהבחינו הדיינים בעדות זו, הם הבינו עתה מדוע הורשה הסבתא לנכדה סכום כסף מוגדל - היות והיא ראתה בה ממשיות דרך בסיפור התלאות, מפני ההזדהות הרבה שהיא חשה עם הדברים ששמעה מפי הסבתא.

ואף אצל יוסף ובנימין מצינו הזדהות וחרדה לגורלם של עם ישראל, עד שהם עזבו את הצרות העומדות לפתחם עתה ובכו על החורבן שעלול להתרחש. ומכיוון שידעו כמה שהאחדות הינה הבסיס והתנאי לקיומו של עם ישראל ולהשראת השכינה ביניהם, לפיכך ביקשו הם להזהיר את העם על כך ולהעמידו על חשיבות האחדות שהיא בבחינת הקדמת תרופה למכה, לחורבן הבית שחסרונו ממשיך ללוותנו עד היום הזה כבר מאות שנים, ובשל כך אף התרחשה השואה האיזומה באירופה.

בכיים של שני האחים צריך ללמוד אותנו את הדרך כיצד עלינו להתאבל על חורבן הבית. שאם יוסף ובנימין כל כך בכו והתאבלו על החורבן למרות שהוא טרם התרחש והיה בבחינת ספק, קל וחומר שעתה, לאחר החורבן שהוא בבחינת ודאי, עלינו להתאבל ולשוב בתשובה שלימה על מנת שנזכה לשוב ולראות בבניין הבית.

וברי הוא שהדרך לתיקון לצרות שלא יבואו חס ושלום, זה דרך הדברים בהם פגמו ישראל ואשר הובילו בסופו של דבר לחורבן הבית. ומתוך כך שנתחזק באחדות ובקירוב לבבות ונסייר את נגעי המחלוקת מעלינו, נזכה לביאת משיח גואל צדק במהרה בימינו. אמן.

להקדים רפואה למכה

ויפול על צוארי בנימין אחיו ויברך ובנימין בכה על צוארו (בראשית מה, יד)
רש"י הקדוש מבאר שיוסף בכה על צוארי אחיו בנימין, משום שני בתי מקדשות שעתידין להיות בחלקו של בנימין וסופם להיחרב. ובנימין בכה על צוארי אחיו יוסף, משום משכן שילה שעתידי להיות בחלקו של יוסף וסופו להיחרב.

ועל ביאור זה של רש"י, מתעוררת קושיה עצומה. כלל גדול נקוט בידינו, 'דיה לצרה בשעתה'. משמע, שלכל צרה יש את השעה שלה ואת הזמן בו צריך לכאוב ולבכות על אותה צרה. ולכך קשה מדוע יוסף ובנימין מתאבלים על החורבן בזמן שהחורבן טרם היה. וביותר, שכעת הם עומדים לפני צרות אחרות כגלות מצרים ועול השעבוד, ואם כן נראה שהיה עליהם לבכות על צרות אלו ולא לחפש לבכות על צרת החורבן העתידה לבוא.

כמו כן יש להקשות ולשאול, הרי החורבן באותה העת היה בבחינת ספק, שהרי המקדש עתיד היה להיחרב בשל שנאת חנים וכעונש על כך שהמרגלים והעם בכו בכי של חנים על ארץ ישראל, ומשום שבכיים זה היה לשווא אמר להם הקב"ה - אתם בכיתם בכי של חנים סופכם שתבכו בכיה של דורות על חורבן הבית (סוטה לה). ובזמן זה שבו בכו שני האחים זה על צוארי זה, עדיין לא חטא העם בחטא המרגלים ויתכן שלא הייתה נגורת גזירה זו על ישראל, משום שהיו ממהרים לשוב בתשובה שלימה לפני יתברך. ובזמן זה בו החורבן עדיין אינו ודאי, מדוע האחים בוכים על הספק.

ונראה לבאר, שיוסף ובנימין רצו להעביר מסר לדורות שיש להקדים רפואה למכה, ובזמן שיש אפשרות של חורבן בית המקדש עליהם לעשות הכל בכדי למנוע אותו, והגם שהחורבן עתה הוא בבחינת ספק, מכל מקום עצם הידיעה שהוא עלול להתרחש צריכה לעורר את העם לתשובה שלימה. והנה החורבן נגרם בשל עוון שנאת חנים, ופגם באחדות ומשום הכי בכו האחים, היות ורצו ללמד לישראל שעתה הם עתידים לסבול תחת שעבודו של פרעה, אך לאחר מכן יזכו לגאולה באותות ובמופתים, גאולה אשר סופה להובילם לידי מתן תורה. כידוע התורה הקדושה ניתנה לעם ישראל, רק כאשר הם היו מצויים באחדות. ולמעשה האחדות והערבות ההדדית, הינם התנאי והבסיס לקיום התורה והשראת שכינתו של ה'. ובזמן שהאחדות נעדרת מן העם, גם הקב"ה ממחר לסלק את שכינתו מתוך העם.

ואם כן, בכיים של יוסף ובנימין, בא ללמד לקח ומוסר לישראל שעליהם להקדים רפואה למכה, ומתוך כך שיהיו מצויים באחדות ובערבות הדדית יהיה בכוחם למנוע את חורבן הבית. אך לדאבון הלב עם ישראל לא לקח מוסר מבכי זה, אלא חרחר ריב בזה שהוציא לעג ודיבה על

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת ויגש ה טבת תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:10	16:24	16:27
17:24	17:26	17:28
18:02	17:56	17:53

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- ח - רבי מעתיק עתוגי כהן, מח"ס יקר הערך
- ט - רבי חזקיה הכהן רבין, הרב הראשי בבוכרה
- י - רבי מסעוד בן מסעוד אשרף, אב"ד תימן
- יא - רבי שלמה איגור, מחבר גליון מהרש"א

- ה - רבי עמנואל ברודו מסלונקי
- ו - רבי ששון מרדכי שזנזון,
- ז - רבי קול ששון
- ז - רבי צבי, בן רבי ישראל בעש"ט

מעשה שהיה

להודות ולהודיע

"ולזהיות לכם לפליטה גדולה" (מה. ז).

לפנינו סיפור השגחה נפלאה, שמקורה בציות מוחלט לדעת תורה ועשיית רצון השי"ת. הסיפור המופלא מקפל בתוכו חסד, אמונה תמימה וקידוש שם שמים. והוא מתפרסם כאן

באדיבות הגליון התורני של "המבשר", בעריכת הרב אלחנן קלאר שליט"א, שבין דפיו התפרסם הסיפור במלואו.

כולנו זוכרים היטב את הגירוש האכזרי שאירע לאחינו ויובשי חבל גוש קטיף לפני כחמש שנים. במהלך הגירוש היו תושבים שסיכמו את כל תהליכי הגירוש והפינוי, והגיעו להסכמים עם הממונים על פיצויים וקבלו מקום מגורים חלופי. תושבים בעלי אידיאלוגיה שונה, לא הסכימו כלל לשמוע ולדון על פינוי ופיצוי, ולא הגיעו להסכמה על דמי פיצויים ומקום לדור בו.

לאחר שכלו כל הקיצין והנורא מכל התרחש, מצאו את עצמם תושבי הישובים ללא רכושם הפרטי, שאוכסן בתוך מכולות סגורות אי שם, זרוקים בבתי מלון ובקרונות. לאותם תושבים, החלו דיונים מפרכים ומתישים שחלקם הסתיים בימים אלו.

נשוא הסיפור שלפנינו, הגיע אל נחלה מסוימת לאחר משא ומתן מפרך, אך על העסק הקטן שהיה לו בגוש, לא קיבל מאומה. חסרון זה העיק עליו להמשיך להתקיים בכבוד, ונזקק לחסדי נדיבים וקרובים טובי לב.

אדם חרדי שנכנס לסוד העניינים, ניסה לסייע ולהשיג פיצוי הוגן ממנהלת הפינוי, בכדי שיתאפשר להעמיד את קרוב משפחתו על רגליו, בכדי שיוכל להקים את העסק שממנו התפרנס בכבוד, ולצאת מהשבר הגדול שחוהה הוא ומשפחתו. אך בנקודה זו התעצמו הקשיים מיום ליום, עקב חוקים שונים ובירוקרטיה קשה. ולא נראה אור בקצה המנהרה. וכך מספר בעל המעשה את הסיפור המופלא:

לאחר דיונים עם "מנהלת" גוש קטיף כאשר כבר כלו כל הקיצין, העלנו הצעה לפקיד האחראי בשיחה אישית. גללנו בפניו את כל הקשיים והסיבוכים שמגורש זה חווה על בשרו ומצב בני משפחתו, העלנו הצעה שניתן להם הלוואה פרטית; "אני אתן כמה אלפי דולר מכיסי הפרטי, ואתה תיתן ותשלם את השאר באופן פרטי, כך שהוא יוכל לשקם את חייו עד שיגיעו הכספים המיוחלים. ואם לא יקבל את הפיצוי, ישלם הלה מכיסו את ההלוואה".

הפקיד החילוני שלא היה לו שיע ושיח במתן הלוואות ובגמילות חסדים, והחששות מלתת הלוואה לאדם זר, לא נתנו לו מנוח. אך לא אמרנו נואש, שיכנענו את הפקיד בהבטחות שונות שיהיה בסדר שנדאג שהכסף יחזור אליו וכדומה. ומגודל מצוות הלוואה שהיא יותר מהצדקה. לאחר שיכנעו, ההלוואה יצאה לדרך.

לאחר תקופה, העסק החדש של מיוזעינו, לא תיפקד כראוי במקומו החדש, וכספי ההלוואה ירדו לתהום. ולמיוזעינו לא היה מהיכן לשלם את סכום ההלוואה. הפקיד

הממנהלת לא היה מודע לשבר הגדול, ובא לדרוש לפרוע את ההלוואה. אחר שנתר ללא מענה בא למתווך, ועל אף שלא היה חתום על ערבות, מ"מ טען הפקיד שהרי הבטיחו לו שהכל יהיה בסדר ועל סמך דיבורו והבטחתו נתן את ההלוואה. וכעת הוא זקוק דחוף לכסף.

לאחר דין ודברים הלכנו לברר אצל רב מה לעשות, והאם מבחינת הלכה אני מחוייב להחזיר את סכום הערבות. ומכיון שלא חתמתי על ערבות עפ"י דין, לא היינו צריכים לשלם את הכסף. אך עדיין הדבר העיקר על ליבי.

לכן פניתי אל אחד מצדיקי הדור שליט"א, ושטחתי בפניו את השתלשלות הדברים. לאחר שהצדיק שמע את פרטי הסיפור, אמר שאמנם אין חיוב עפ"י דין לשלם את הערבות. אך לפני משורת הדין ובכדי לקדש שם שמים, אולי כדאי שניקח הלוואה בפריסת תשלומים נוחה ונשלם לפקיד את הערבות.

כמובן עשינו ככל אשר ציוונו ושמענו להצעת הצדיק, לקחנו הלוואה בפריסת תשלומים נוחה והכל בא על מקומו בשלום. הפקיד הודה לי ועשה מזה עסק שלם, סיפר על כך לקרוביו ומכריו על מושג ההלוואות והערבות בציבור החרדי, ובאמת אמר שלא האמין שיקבל את כספו בחזרה.

תשרי תשע"ב. היה לנו תור לטיפול דחוף בבית חולים לאחד מקרובי משפחתנו. לאחר ברורים והתייעצות ובברכת רבנים, הוחלט לקחת רופא מסוים באופן פרטי.

לאחר המתנה במשך מספר שבועות שדמו לנצח, ובהגיע סוף סוף יום הניתוח המיוחל, שמענו שהיום יש שביטה אצל הרופאים עקב סיכסוכי עבודה, ורק ניתוחים מצילי חיים מתקיימים.

ובכל זאת, התקשרנו למרכז הרפואי ונענו שעקב שביתת הרופאים התבטלו כל הניתוחים אצל הרופא שלנו. אך הנה הפלא ופלא; לאחר כמחצית השעה, הגיע טלפון בהול מבית החולים לבוא בדחיפות למחלקה בכדי לעבור את הטיפול.

בלב מלא חששות הגענו במהירות הבוק למחלקה, שם המתין לנו הפרופסור הדגול בדחילו ורחימו בבגדים אזרחיים. לא הבנו האם יש כאן פקוח נפש, אך לא ארכו הדקות והפרופסור מבקש לפגוש אתנו בחדרו הפרטי ופנה אלינו בניחותא:

אני לא הייתי אמור להיות כאן היום, אך כשבדקתי ביומן ראיתי שם מוכר. השם צילצל לי באוזן ולא ידעתי למה, ולפתע נזכרתי שזה קשור לבני שעובד כפקיד ממשלתי. התקשרתי לבני ושאלתי על שם פלוני מישוב חרדי מובהק, והוא אמר לי שזה האברך שלקח הלוואה ושילם מכיסו גם את החלק שלו, על אף שלא היה חייב. ואתה זה האיש הטוב הזה. אז אני כאן בשבילך והניתוח יתקיים ללא דרישת תשלום. ממש חינם אין כסף...

בכך ראינו עין בעין חסד השם מעולם ועד עולם, ושומר מצוה ידע טוב. לאחר מספר ימים בדקתי וראיתי שסכום ההלוואה שלקחתי חופף לסכום עלות הניתוח, והפלא בתוך פלא שהתשלום האחרון בהלוואה היה בחודש תשרי תשע"ב.

כשסיפרתי לאחד מצדיקי הדור את השתלשלות הדברים אמר שמצוה לפרסם את הדבר, להודות לה' על חסדו ולהודיע כי חסדי ה' כי לא תמנו. וכל הנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל.

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

רק בלשון רכה

אמרין במסכת שבת (דף נ"ד ע"ב), כי מי שיש לו למחות באנשי ביתו, נתפס לעתיד לבוא על אנשי ביתו. על כן יהיה אדם רגיל תמיד בביתו להוכיח בענינים אלו (של שמירת הלשון מדיבורי לשון הרע ורכילות), ורק בלשון רכה, ולהציע לפניהם את גודל העונש שיהיה עבור זה לעתיד לבוא וגודל השכר, למי שנהנה מזה (חפץ חיים).

בסיעתא דשמיא
יצא לאור זמירות שבת קודש
כולל בתוכו פיוטים
ממשפחת צדיקי בית פינטו זיע"א
ניתן להשיג במשרדי המכון
בטל: 02-6433605

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

קדושתו של יוסף הצדיק

שמא היית מתיירא מיוצרך בשעה שמכרת אותי מצרימה, אילו היית מתיירא ממנו לא היית מוכר אותי ולא היה אבא מצטער כל השנים הללו, ולא היו השבטים יכולים לעמוד בפני תוכחה זו, והאמת טפחה על פניהם, וכן הוא אומר ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו. באותה שעה פרע להם יוסף את מילתו (ב"ר צג, ח), לומר להם, שגם בשמו, שמו של הקב"ה מצוי, יוסף עולה בגימטריא ששה פעמים כמנין הוי"ה. יכולת לומר בי אדוני, הואיל והייתי כל אותן השנים במצרים ערות הארץ, ועמדתי בצדקתי ולא פגמתי בבריתי, כי לא הייתי מתיירא מבן אדם אלא מן המקום, ולא עוד אלא נתנו אותי בבית הסהר בשביל אותו דבר עצמו, שלא חטאתי עם אשת פוטיפר

"ויגש אליו יהודה ויאמר

בי אדוני". (מד. יח)

מהו בי אדוני? כך אמר לו יהודה

ליוסף, שמי מעיד עלי שאין אני

מתיירא מבן אדם,

יהודה מצויים בו אותיות של השם הגדול והנכבד,

לפיכך איני מתיירא ממך ואיני מתיירא אלא מיוצרי ששמו מצוי בתוכי והוא עומד למיני. מה אמר לו יוסף הצדיק, הוכיח אותו ואמר לו (בראשית מה, ג) "אני יוסף".

אם כדברך שאינך מתיירא אלא מיוצרך,

דע לך שאני הוא יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי מצרימה,

מן המעיין

חיים בפרשה

**ממשנתו של רבינו חיים
בן עטר זיע"א בעל אור
החיים הקדוש**

**"ויבאו אל יעקב אביהם
ארצה כנען ויגידו לו את
כל הקרת אתם לאמר".**

(מב. כט)

ראיתי לתת לב בענין יוסף, איך לא חש על צער אביו כמה שנים, והן אמת בימי עבודתו ונכל לומר כי עשה ולא הצליח, אלא אחר שעלה לגדולה למה לא כתב אגרת לאביו להפגי צערו, כי יודע היה יוסף גודל הפלגת חיבת יעקב בו, ויתאבל עליו ימים רבים, ולמה לא שלח לבשרו. ותגדל עוד הקושיא על ימי הרעב, שהיו עוברים ושבבים מארץ מצרים לארץ כנען, ולא חש על צערו. ועוד מי התיר לו אחר שבאו אחיו להאריך לו ימי צרה שלא להודיעו תיכף ומיד?

ונראה כי טעמו של יוסף טעם לשבח, והוא כי מעת רידתו למצרים עד עת בוא דברו יתברך והוציאו מבית האסורים למולך אין סיפק בידו להודיע לאביו, ואפילו שיונח שהיה סיפק בידו, חש על נפשו שידעו אחיו בדבר, ולצד בושתם וכלימתם מאביהם ימסרו עצמם עליו לאבדו מן העולם לבל תגיע להם בושת מאביהם, וגם אפשר כי יקללם וימותו כולם, ומצד זה יבקשו לקעקעו מהעולם. לזה חש על נפשו שידעו אחיו בדבר וימנע מבא בדמי נפשו, ואחר צאתו ממאסר ונעשה שר וגדול והלכה לה חששא ראשונה, אף על פי כן נמנע מהודיע לאביו, על דרך אומרם ז"ל (ברכות מג:) מוטב שיפיל אדם עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חבירו. וחש על כבוד האחים מלביישם לפני יעקב ויצחק וכל זרע יעקב.

"ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי". (מה. ד)

לפירושו של רש"י שפירש "הראה להם שהוא מהול", הקשה רבי אליהו מזרחי זצ"ל והלא היה להם לחשוש שמא מבני קטורה הוא שחייבים הם במילה?!

בספר "גן רוה", תירץ שרש"י לשיטתו במסכת סנהדרין (דף נט:): שרק הששה בנים שנולדו לאברהם מקטורה - הם עצמם נתחייבו במילה, אולם זרעם אחריהם אינן חייבים במילה. ומפני זאת לא חששו האחים שמא הוא מבני קטורה.

"והנה עיניכם רואות כי פי המדבר אליכם" (מה. יב)

לפירושו של רש"י: "שאני אחיכם שאני מהול ככם", קשה שהרי רש"י כתב לעיל שיוסף ציוה לכל המצרים למול, ומה ראה שהוא יוסף.

השיב על כך מרן רבי חיים קנייבסקי שליט"א, א"ב ב"דרך שיחה", דאף שלא ניתנה פריעה לאברהם אבינו, מ"מ כתבו התוס' (יבמות ע"א:): שאברהם אבינו פרע. וא"כ יוסף ציוה להם למול בלא פריעה, אבל יוסף עצמו פרע, שהרי האבות קיימו כל התורה. וא"כ הם היו עם פריעה והמצרים בלא פריעה, וגם בני קטורה היו בלא פריעה.

"את האלהים אני ירא". (מב. יח)

מכאן דרש הרב "פנים יפות", שמותר לו לאדם להתפאר במידת יראת השמים שלו, ואין להסתירה ולהלבישה במסוה כל שהוא - אלא צריך האדם לגלותה.

וכבר אמרו חז"ל "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים" - ולפיכך יש לו זכות לאדם להתפאר ביראת השמים שהשיג. וזהו שאמר יוסף לאחיו: "זאת עשו וחיו את האלהים אני ירא".

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

רבי חיים תודרוס תפלינסקי זצ"ל

לעיתים רבות היה רבי חיים יושב ועוסק בתורה בהתלהבות גדולה, ואילו ברגע אשר נכנסו אנשים לתוככי הבית פנימה, סגר במהירות את הספר והחל לעשות עצמו כשיכור ובטלן...

את דרכו זו אשר החל ללכת בה, לנהוג דרך בזיון בעצמו, נהג לעיתים בצורה חדה, ובכך גרם שיהיה קשה מאד לדעת מה מסתתר מאחוריו, שכן לעיתים עשה עצמו כאחד הריקים, אשר לא כל אדם יכול היה לקחת על עצמו מסירות נפש כזו.

פעם בעת רצון נענה רבי חיים ואמר לתלמידו: "וכי חושב הנך שלא קשה לי לעשות עצמי שיכור, ולבוזות עצמי ואף לגרום כי אנשים יבזוני, אך מה אעשה "והתפרסמותי זו הסתלקותי!"...

סיפר אחד מתלמידיו: הלכנו פעם אני ורבי חיים ברחובה של עיר, ולפתע ניגש יהודי זקן לרבי חיים, ומסר בידו קוויטל עבור פלוני הזקוק לישועה גדולה, רבי חיים עיין בפתק, ומיד קרעו לשניים, הזקן בראותו זאת, זלזל ברבי חיים ואמר: "משוגע". ואילו רבי חיים אמר לי בניחותא: הלה בטח חושב כי בוודאי ישגועו נזרק בי, שכן מדוע קרעתי את הפתק, אך לו ידע כי בזה שקרעתי את הפתק קרעתי באותו רגע את הגזירה, בודאי היה נוהג אחרת...

באחד הימים הגיע רבי חיים לעיירה נתיבות, ונכנס לבית מרן הגה"ק הסבא קדישא האדמו"ר רבנו ישראל אביחצירא זצ"ל, באותה שעה ערך הסבא קדישא סעודת מצוה, ורבים ונכבדים ישבו מסביב לשולחנו של הצדיק. לפתע עלה רבי חיים על שולחנו של הצדיק, והחל לרקוד ולפזז, אחד מן המסובין חשב כי הינו משוגע ח"ו, וגער בו לרדת מן השולחן משום כבודו של מוזבח וכבוד הצדיק, אולם אז כעס הבבא סאלי על אותו אדם, ושולחו מעל פניו, תוך כדי שהינו מצווה על רבי חיים להמשיך ולרקוד על השולחן כרצונו.

על סיבת הדבר סיפר לאחר מכן חתנא דבי נשיאה הגה"צ רבי דוד יהודינף זצ"ל. הבבא סאלי לחש באוזני ואמר: דע לך כי היתה גזירה קשה מאוד, ורבי חיים רקד ורקד עד שביטל את הגזירה. והתבטא עוד בהפלגה על כל תנועה שעשה רבי חיים...

בתקופה האחרונה לימי חייו, דיבר רבי חיים רבות כי הוא רואה שעומדת לבוא חלילה רעידת אדמה גדולה, ואלפים ורבבות משונאיהן של ישראל יכולים ללכת חלילה. הוא פנה אז לאחד מבני ביתו ואמר: "אני אלך כפרה אינני יכול לסבול זאת". ואכן לאחר כמה ימים ביום השביעי לחודש טבת, עלתה נשמתו בסערה השמימה.

שכונת בתי ויטנברג בירושלים, נתברכה ביהודים רמי מעלה, ביניהם צדיקים ותלמידי חכמים מופלגים, אשר לא היה להם בעולמם אלא עסק התורה ועבודת הבורא בלבד.

בין אותם דמויות הוד אשר התגוררו בשכונה זו, בלטה דמותו של יהודי נעלם, יהודי אשר קשה היה לעמוד על טיבו, ואשר עשה הכל כדי שלא יחזיקו ממנו כלל: רבי חיים תודרוס תפלינסקי זצ"ל.

רבי חיים מחייב את בני דורנו, להיזהר בכבוד כל יהודי, גם כאשר נראה הוא פשוט יתר על המידה. שכן רבי חיים תודרוס בימי חייו, נראה היה ליהודים רבים כחידה מעניינת, והיו אף שמחוטר ידיעה זלזלו בו, אך למעשה היה אחד מן הצדיקים הגנוזים והנסתרים המיוחדים בדורנו. ואף מה שנתפרסם אודותיו אין זה אלא בבחינת "מגלה טפח ומכסה טפחיים".

רבי חיים תודרוס גדל בין חמונותיה של ירושלים של מעלה, אותה ירושלים המלאה בהמוני יהודים עובדי ה' מופלגים, ותלמידי חכמים רמי מעלה. הבית בו גדל היה בית חם לה' ולתורתו, שם גדל על ברכי אביו הצדיק רבי שמואל תפלינסקי זצ"ל בעל קונטרס "הצוואה".

כבר בצעירותו זכה לסיים את כל הש"ס מולו, ובהמשך הזמן היה כבר בקי בכל מכמני התורה הקדושה, שולחן ערוך, ספרי קבלה שונים, זוהר הקדוש ועוד.

כאשר התבגר יותר, הרבה בהתבודדות ופרישות, ורק עסק התורה ועבודת התפילה היו מנת חלקו, כשהוא מתרחק מהבלי עולם כליל. אלו שהכירוהו מלפנים ידעו כי יהודי גדול ניצב לפניו, אך מטעמים הכמוסים עמו נוהג לעשות עצמו כאיש עממי, ועושה כל מיני טעדיקי שכל הרואהו יחשוב כי חלילה איש שבור ומסכן עומד לידו.

גדולים וצדיקים היו עמו בקשרי ידידות ושיח תורני, עליהם נמנו גדולי ישראל המפורסמים וכמובן צדיקים נסתרים, אולם את הערכת גדולי ישראל אליו וגדולתו האמיתית דאג להסוות בהנהגותיו הפשטניות ביותר, עד כי קשה היה לנהוג בו כבוד.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כשהענין הובא לידיעת ההורים הם הביעו את הסכמתם פה אחד לקרוא את שמו של הילד בשם חיים.

ואז אירע הנס. תוך יומיים מקריאת השם 'חיים' התחולל שינוי, שעד היום הרופאים אינם מבינים כיצד הוא קרה, וכיצד טעו באבחנה. הלב חזר לגודלו התקין, הריאות החלו לקבל אויר, וחמצן נקי התחיל לזרום למות. זאת למרות שנמסר להורי הילד כי אפילו אם הוא יחיה, הרי שהוא יהיה צמח כל ימיו.

ובעזרת השם, הילד גדל לתפארה, בריא ושלם בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו, כששום זכר מר לא נותר מן הימים ההם כלל. [מפי ניקול קידרון, אביו של הילד].

בלידה מוקדמת בה נולד ילד לזוג הורים, אובחן אצל התינוק מום לב קשה, הלב היה בגודל כל החזה. הריאות לא היו עדיין בשלות, והתינוק סבל מחוסר חמצן במוח ומצבו הוגדר "קריטי".

סגל הרופאים שהוועק לאבחן את מצבו של התינוק, היה בדעה שהתינוק לא יחיה יותר ממספר שעות. כך גם הם אמרו להורי הילד. הם הוסיפו שאין להם לקוות לטוב, וכי יש לקבל את גזירת הקדוש-ברוך-הוא כמות שהיא.

ודתו של הילד, שמעה שזכותו של רבי חיים פינטו זיע"א עוזרת מאד, והיא החליטה על דעת עצמה לקרוא לילד - עוד קודם הברית - על שמו של הצדיק זיע"א.